Adevărata capodoperă de artă

On Martie 26, 2017

Măsoară-ți pasiunea pentru leadership, demonstrând că ambiția cunoașterii imediate a unui efect final servește drept punct de start pentru confirmarea unei noi revelații.

Mă gândeam la tot și gândeam totul în semnificațiile unei opere de artă cu autor necunoscut. În fiecare stadiu al neliniștii plină de întrebări, care își calculează accentele tulburi în funcție de ideea relevată de tendințele evolutive ale bolii, totul fiind pus sub semnul de neclintit al destinului, era scoasă la iveală o nouă dimensiune a ideii de formă, de ordonare, de sortare.

În secret, sub marea dimensiune a greșelii și a remușcării, în mine se năștea o frustrare, ca un soi de mistuire a sentimentului de obligație, apropiată lumii personajelor lui Dostoievsky, o stare atât de pasională, de fierbinte, căreia numai apocalipsa ii era imanentă.

Nu voi spune că nu m-am rătăcit, refuzând să mă las antrenat moral, și poate că nici nu trebuia s-o fac, într-o asemenea aventură experimentală, urmarea întâmplării de a nu avea odihnă, confruntându-mă cu efectele necruțătoare ale transformării virusului prin resortări de gene ce făceau ca rostul vieții pe pământ să fie doar o șansă la supraviețuire.

Dar voi privi rătăcirea sub aspectul unui fragment al infernului în care omul este asociat științific animalului de pradă, în înfăptuirea unui plan creator divin din perspectiva mutațiilor imprevizibile și transmisibile ale virusului.

Punctele de extrem ale funcției de căutare a vreunui inhibitor al virusului, într-un underground al vieții, erau aceleași cu punctele de extrem ale funcției de măsurare a impactului meu cu realitatea cea mai neagră, unde trebuia să o scot la capăt cum puteam.

Într-un fel știam ce urma să se întâmple, mă îngrozea ideea, fără niciun fel de retuș, fără niciun fel de rezervă. Eram dovada penalizării vieții după toate legile aspre ale științei și ale judecății finale ale lui Dumnezeu.

Leadership: Frumosul, ca înțelegere individuală a faptului că poți folosi legile vieții în crearea unor căi de a depăși limitele realității, este un răspuns la recomandarea ecoului care estompează o stare de slăbiciune?

Nostradamus a fost zidit pentru că nu lăsa pe nimeni să intre în camera lui. Acest caracter intim și discret este un răspuns la adresa anxietății, o îngrijorare cu privire la viitor, o stare afectivă caracterizată printr-un sentiment difuz de insecuritate, o penalizare pentru analiza sistematică a repercusiunilor pe care acest gen de intimitate o iradiază.

Diagnosticul acestei afecțiuni psihologice se stabilește în accepțiunea zicalei *"nu trebuie să crezi nimic ca să înțelegi totul"* . În asemenea situație, impactul final asupra concentrației ambiției de a trăi merge de la câteva fracțiuni la câteva zeci de procente, apoi coboară brusc la zero.

Un tu însuți mai finisat devine singurul material de construcție a cărui rezistență la compresiune crește în timp, oră de oră, pe măsura comparației între efecte și cauze, între firesc și arbitrar, sau între autoritate și libertate. Un tu însuți a cărui formă, nuanță și aspect sunt dictate doar de instinctul de supraviețuire și de nevoia de a te fereca într-un ecou golit

de șoapte, dar viu și extrem de dinamic, de felul "cine scapă viu de aici este un erou". Ecoul va face înconjurul lumii în căutarea speranței de a învinge forțele maligne ale răului, ale realității nefirești.

Îndrăzneala de a te avânta primejdios dincolo de limitele realității este un tablou în care toți ceilalți sunt absenți, și doar tu exiști.

Înainte de a promova leadershipul trebuie să iei în considerare calea de a te deschide unei viziuni referitoare la raporturile rezultate din înfăptuirea unui plan creator divin oferit perspectiva unei realități aspre și nesigure (în care interacționează factori nenumărați) și exigențele propriei chemări spre aventură în raport cu instinctul de a supraviețui „all by yourself".

Starea de forță este dată de tendințele omului de unificare a oricărei informații din mediu în direcția aspirației spre o lege absolută: "nu poți să-ți negi acțiunile fără să-ți negi propria vinovăție ori să scuzi eșecul moral". Iar starea de slăbiciune, dincolo de limitele impuse de realitatea aspră, este dată de acea experiență a întâlnirii omului cu un set de prejudecăți și mituri persistente, de tipul: "I can't survive alone".

Adevărata capodoperă de artă este să depășești limitele impuse de fatalitate. Oamenii îi urmează pe lideri dacă aceștia demonstrează că ambiția cunoașterii imediate a unui efect final servește drept punct de start pentru confirmarea unei noi revelații.

O astfel de revelație, transpusă într-un rol de forță, poate suna în felul următor: *„I am the only one that place today before yesterday "* sau *„I am the only one that place pain before joy".*

* Notă: World War Z

Source: https://neculaifantanaru.com/adevarata-capodopera-de-arta.html